

Lilac

ฉบับครั้งที่ 1

หมาป่า คำ ปลง

결렬

2

เนื้อหื่น เกียน
Vitamin B แป้ง
XOXO วา

หมาป่าคำบัลลังก์

2

결렬

เนรื้อซ้อน

เจียน

Vitamin B

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

จากความสัมพันธ์อันแน่นหนาที่เราอ่านวาทกรรมที่จุดชนวนขึ้นในดินแดน
เว้งว่างห่างไกล โลกแลขอเชิญชวนผู้อ่านติดตามเรื่องราวของจูอนผู้ผู้มั่งคั่ง
กลับเข้าวังเพื่อทวงคืนศักดิ์และสิทธิ์ในตำแหน่งรัชทายาท ความรู้สึกหลากหลาย
ทั้งความเศร้าเสียใจจากการสูญเสียน้องชายซึ่งไม่เคยได้เห็นหน้าค่าตากันชัดๆ
ทั้งความเดียวดายจากการต้องออกไปใช้ชีวิตในถิ่นกันดาร แต่ต้องกลับมา
ทำการใหญ่ในเมืองหลวง ทั้งช่องว่างอันห่างเหินกับยูวอน ผู้เป็นทั้งเจ้าเมืองและ
มารดา รวมถึงความลับเกี่ยวกับสภาพร่างกายของตน

ท่ามกลางอำนาจจากตระกูลฮวาที่ครอบงำชาวเมือง ปริศนาปีศาจไฟ
และคำให้ร้ายต่างๆ นานา จูอนจะเผชิญกับความซับซ้อนยุ่งเหยิงเหล่านี้อย่างไร
เรามาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กัน

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning:
นิยายเรื่องนี้ Not for Everyone

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Non-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม)
- Attempted Rape (การพยายามข่มขืน)
- Depictions of Violence (การบรรยายถึงความรุนแรง)
- Character Death (มีตัวละครเสียชีวิต)
- Violence (ความรุนแรง)
- Self-Harm (การทำร้ายตัวเอง)
- Mpreg (ผู้ชายท้องได้)

โทชิรับเวหน้ำจั้น และตั้งใจจะลองโน้มน้าวใจเขาดู แต่จู่ๆ จูวอนก็พูดขึ้นว่า

“ท่านเจ้าเมืองคงจะไม่ยอมรับข้าในสภาพเช่นนี้เป็นแน่ เพราะนี่เป็นคนละครณีกับท่านพ่อ”

“...”

จูวอนคลี่ยิ้ม ขณะที่โทชิเงยหน้ามองเขาด้วยความสับสน

“อาจจะทรงรักท่านพ่อ แต่ไม่ใช่กับข้า”

“...”

“คงจะไม่พอพระทัยที่ข้าบอกว่า มีสายเลือดเดียวกับใครก็ต้องคล้ายคลึงกับคนนั้น”

โทชิสูดลมหายใจเข้าเล็กน้อย และรีบส่ายหน้าทันที หลังจากเสียงสูดลมเข้าดังขึ้น

โทชิบอกเขาว่าไม่ใช่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นอย่าพูดเช่นนั้นอีกพลางส่ายหน้าไปมา แต่สายตาของจูวอนที่ก้มลงมองเขากียังคงเยือกเย็นเช่นเดิม หลังจากมองโทชิด้วยสายตาเย็นชา จูวอนก็ค่อยๆ หันหลังกลับไป โทชิรีบยื่นมือออกไปทันที ขณะที่เขากำลังเดินตรงไปที่เตียง แต่ก็ไม่สามารถคว้าเขาไว้ได้ทัน เพราะมีภาพของใครบางคนซ้อนทับกับเบื้องหลังของจูวอนที่หันหลังและเดินไกลออกไป

“...”

โทชินึกถึงความทรงจำสมัยก่อนขึ้นมา

ขณะที่เขายังอยู่ในพระราชวัง เขามีอายุน้อยกว่าตอนนี้และมีความปรารถนาอันแรงกล้า รวมไปถึงความมุ่งมั่นเกี่ยวกับอนาคตในวันข้างหน้า

เขาคือทหารที่ทำหน้าที่คอยปกป้องอยู่เคียงข้างเจ้าเมืองคนก่อน เขาผู้ซึ่งเป็นคนพูดน้อยและซื่อสัตย์ภักดีได้รับความเชื่อใจจากเจ้าเมืองคนก่อนในทันที ทั้งยังได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลงานสำคัญอยู่หลายครั้ง

ในตอนนั้นเองก็เช่นกัน

เขาไปเฝ้าทางเข้าในป่าตามคำสั่งของเจ้าเมือง ในคำคืนอันมืดมิด คนที่โทชิพามาถือตะเกียงในมือข้างหนึ่งและมีผู้ชายผิวขาวคนหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ กัน เขาคืออีแทจินผู้เป็นพ่อของจวอน

ดวงตาที่จ้องมองสองคนนั้นยังมีอีกหนึ่งคู่ นั่นคือคังยวอน เจ้าเมืองคนปัจจุบัน

“แล้วของพวกเราล่ะขอรับ”

หลังจากเปิดประตูเข้ามา แบคก็ขมวดคิ้วทันทีเมื่อเห็นยาโดเดินมาหาราวกับรออยู่แล้ว และเมื่อเห็นว่าบริเวณแปลเป็นไฟลวกเป็นรอยย่นขนาดนั้น เขาก็กลัวที่จะพูดอะไรต่อ

แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไร การที่แบคก็ออกไปตี้มเหล่าคนเดียวนั้นเป็นการทำเกินไปมาก มิหนำซ้ำยังไม่เอาอะไรติดไม้ติดมือมาให้พวกเขาอีก ดวงตาสีแดงที่จ้องเขม็งจึงเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง

ข้าเองก็อยากตี้มเหมือนกัน ข้าเองก็ตี้มเหล่าเป็นนะ

สีหน้าของแบคก็ค่อย ๆ เคร่งเครียดขึ้นเมื่อเห็นดวงตาที่มีน้ำตาคลอราวกับจะร้องไห้ ทันใดนั้นอุซุนซึ่งเดินมาข้างหลังยาโดก็ลากดันคอของเขาไป ยาโดที่ถูกกดคอด้วยปกเสื้อที่ถูกดึงสุบลมหายใจเข้าไปและพยายามขัดขึ้นพร้อมกับถามว่าทำอะไรของท่านนะ แต่ก็ไม่ได้ผล

เขาถูกอุซุนลากออกไปอย่างนั้น โดยที่คอยังคงถูกกดอยู่

“ทำอะไรของท่านนะขอรับ ท่านหัวหน้าทำเกินไปนะขอรับที่ไปตี้มเหล่า

แค่คนเดียว ทำไม่ไม่ไปตีมันด้วยกันล่ะ”

“เงียบปากหน่อยเถอะ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเจ้าได้ถูกไล่ออกไปจากที่นี่แน่”

“ทำไมถึงพูดเรื่องน่าเศร้าอย่างนั้นล่ะขอรับ”

“มันอาจจะไม่จบแค่คำพูดน่าเศร้านี้ก็ได้ เพราะฉะนั้นทำอะไรช่วยดูสถานการณ์หน่อยเถอะ คิดว่าที่นี่คือลานหน้าบ้านของเผ่าหรือไง?”

อุซุนที่อดรนทนไม่ไหวอีกต่อไปเริ่มขึ้นเสียง และหลังจากนั้นก็บ่นยาวอย่างต่อเนื่อง

ยาโดที่ซัดขึ้นในตอนแรกถูกกดดันด้วยคำพูดจึงทำได้แค่ปิดปากเงียบ อุซุนออกมาข้างนอกหลังจากบ่นบ่นไปอย่างเต็มที่ และหน้าตึงตันที่เมื่อเห็นแบคก็กำลังหาน้ำดื่ม

ไม่นึกมาก่อนเลยว่าจะเกิดเรื่องขึ้นในทันทีเพียงเพราะได้เข้ามาในวัง อย่างไรก็ตามเขาไม่สามารถรออยู่อย่างต่อนี้ตลอดไปได้ และเมื่อเกิดเรื่องขึ้นพวกเขาทำได้แค่มองดูอย่างเดียวนั่นแหละ ในขณะที่ถูกสั่งให้อยู่แค่ในห้องอย่างไร้ตัวตนเช่นนี้ บรรยายกายในวังกำลังปั่นป่วน ดังนั้นไม่ว่าจะเผ่าหมาป่าหรือชนเผ่าอื่นๆ ควรจะต้องเคลื่อนไหวและวางแผนที่สามารถใช้การได้

พวกเขาที่ใจร้อนมากเกินไปอาจทำให้เกิดความผิดพลาดมหันต์ได้ขณะที่กำลังเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตามแบคก็นั่นต่างออกไป ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้เขาจะแอบไปพบเจอองค์ชายใหญ่อยู่บ่อยๆ อยากรู้อะไรบ้างว่าตอนที่เจอกัน พวกเขาพูดคุยเรื่องใดกันบ้าง

“ท่านหัวหน้า”

แบคก็วางแก้วน้ำลง

“ตอนนี้พวกเราควรจะไปหาเผ่าทันที”

“...”

อุซุนกำลังจะพูดว่า พวกเราจะอยู่เฉยเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ ควรเริ่มเคลื่อนไหวได้แล้ว แต่ประโยคที่แบคก็พูดขึ้นราวกับรู้อยู่แล้วว่าในใจเขาคิดอะไร ทำให้อุซุนเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ

แม้จะเป็นคำพูดที่เขาเฝ้ารอมาโดยตลอด แต่พอแบคก็พูดขึ้นมาก่อนจริงๆ เขากลับไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไร ระหว่างที่อุซุนกำลังลังเลอยู่นั้น แบคก็

ก็หันมามองเขา

จากนั้นยื่นจดหมายที่มีขนาดเท่ากับครึ่งนิ้วก้อยซึ่งเก็บไว้ในหน้าอกมาตลอดให้เขา

“ช่วยส่งนี้ให้หัวหน้าเผ่าที”

แต่ว่าหัวหน้าเผ่าของเผ่าหมาป่าคือแบคกี เพราะทุกคนต่างก็ทำตามคำสั่งเขากันหมด

อย่างไรก็ตาม แบคกีซึ่งยังไม่ได้รับตำแหน่งหัวหน้าเผ่าอย่างเป็นทางการ มีความสุภาพนอบน้อมต่อแบคชู อีกทั้งยังคงเรียกเขาว่าหัวหน้าเผ่า เพราะอย่างนั้นแบคกีจึงสามารถเตร็ดเตร่อยู่ด้านนอกได้อย่างอิสระ

อุซุนเอ่ยถามพร้อมกับกำจดหมายที่ถูกส่งมาในมือ

“จะเริ่มแล้วใช่ไหมขอรับ”

“ข้าเริ่มไปแล้ว”

“...”

อย่างนั้นหรือ หรือข้าจะรีบร้อนเกินไปจนไม่ทันได้สังเกต เขาคิด

แบคกีใช้ใคร่ในที่ไหน เพราะฉะนั้นควรจะเชื่อมั่นและทำตามที่เขาสั่งสิ อุซุนถอนหายใจสั้นๆ หลังจากคิดว่าตัวเองกระวนกระวายมากเกินไป จากนั้นจึงพยักหน้าพร้อมกล่าวว่า เข้าใจแล้วขอรับ แบคกีเดินเข้าไปยังห้องนอนด้านในและเอนตัวลง ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดตา

“แต่ถ้าไม่มั่นใจขนาดนั้นละก็ อย่าทำลายความรู้สึกของฝ่าบาทแล้วจงวางมือเดี๋ยวนี้”

ประโยคซึ่งคงโหยของพูดก่อนหน้านี้ดังก้องอยู่ในหูพร้อมกับอารมณ์ที่ดิ่งลงอย่างรวดเร็ว แบคกีฟาดมือซึ่งกำแน่นลงบนผ้าห่มอย่างแรง โชคดีที่ผ้าห่มยืดล้าลือไว้หนาพอสมควร ไมอย่างนั้นคงจะเกิดเสียงดังลั่นเป็นแน่ เพราะขนาดนี้ยังมีเสียงหนักๆ ดังตึงเลย

ในขณะเดียวกัน จู่ๆ แบคกีก็นึกถึงจูอนที่ถูกพรัดขึ้นจากที่นั่น

การต้องขึ้นมาয়เมืองหลวงอย่างฉุกฉะทุกเพื่อจัดพิธีศพของผู้เป็นน้องและกลายเป็นเป้าสายตาของผู้คนมากมาย คงจะเหนื่อยน่าดู แถมเขายังจ้องมองแบคกีด้วยสายตาเช่นนั้นหลังจากเต็มไปด้วยไม่กี่ถ้วยอีก แต่จะว่า

ไปชายที่มีนามว่าคังโฮยงก็ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน จึงไม่ควรเพ่ยจุดอ่อนให้คน
เช่นนั้นเห็นไม่ใช่หรือ

แบคก็ถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ก่อนจะกดฝ่ามือลงบนหน้าผาก
คำพูดอีกประโยคหนึ่งดังวนเวียนอยู่ในหูของเขาที่เงยหน้ามองเพดาน
สีแดง

เหยี่ยวที่พยายามบินตามหมาป่าออกไปที่ไกล ๆ สุดท้ายก็ร่วงตกลงมา
บนพื้นที่ว่างเปล่า

ในอดีตตระกูลอีเคยต้องออกไปจากแคว้นเหนือ และพวกเขาได้ไปผสม
สายเลือดกับเผ่าเหยี่ยวที่ถูกจับมาได้อีกครั้ง

ประโยคหนึ่งคังโฮยงเป็นคนพูด ส่วนอีกประโยคนั้นมาจากปากคังยวอน
มันเป็นแค่เพียงคำพูดธรรมดาระหว่างการสนทนานั้นหรือ ดูเหมือน
ว่าเขาจะติดอยู่กับคำนั้นซึ่งไม่จำเป็นต้องเก็บมาคิดมากโดยไม่จำเป็น

ภาพดวงตาสีดำของจวอนผุดขึ้นชัดเจนในหัวของแบคที่ยังคงครุ่นคิด
ต่อไปเรื่อย ๆ และแล้วใบหน้าของจวอนซึ่งมองมาที่ตนอย่างเหม่อลอยพร้อมกับ
ไต้ต้ออันร้อนผ่าวจนเป็นสีแดงก็ปรากฏขึ้น

“...”

แม้จะคิดว่าเขาคงไม่เผลอรอกเพราะดื่มไปแค่ไม่กี่ถ้วย แต่จริง ๆ แล้ว
แบคก็รู้เลยว่าจวอนคอแข็งหรืออ่อนเพียงใด

ล่าสุดที่แบคก็ร่วมวงดื่มกับจวอนคือวันนั้นเมื่อครึ่งปีก่อน

วันนั้นที่เขาเข้ามายังป้อมปราการทางใต้พร้อมกับเผ่าหมาป่าจำนวนหนึ่ง

แบคก็เคลื่อนไหวตามการตัดสินใจของหมอตูเฒ่าซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็น
การชี้แนะหรือบังคับกันแน่ แต่เขาจะลองทำตามที่เขาผู้อาวุโสต้องการก่อน
หลังจากนั้นหากคิดว่าไม่น่าใช่ เขาจะถอนตัวออกมาทันที

การสานต่ออำนาจไม่ใช่เรื่องง่ายตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ดังนั้นหากไปคว้า
สายป่านที่เบื้อยยุ่ยเข้า ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะล้มเหลวทันที แบคก็จึงวางแผนไว้ว่า
จะตัดสินใจเรื่องอนาคตหลังจากได้พบกับคังจวอนผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพสูงสุด
และสืบดูว่าเขาเป็นคนอย่างไร แต่การทำเช่นนั้นจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายยอมรับ
แล้วเท่านั้น หากเข้าไปหาโดยไม่บอกไม่กล่าวแล้วถูกไล่ออกมาก็คงจะไม่สามารถ

เริ่มหรือทำสิ่งใดได้อีกเลย

‘จู่ๆ ก็ไปหาเช่นนี้ ใครเขาจะต้อนรับด้วยความยินดีเล่าขอรับ คงจะไม่เปิดประตูป้อมปราการให้เสียด้วยซ้ำ’

นั่นคือประโยคที่อุซุนซึ่งแสดงความเคลือบแคลงใจและกล่าวว่าการเข้าหาในลักษณะนี้ค่อนข้างแปลกประหลาดพูดขึ้นตลอดการเดินทาง

ดูเหมือนเขาจะไม่ได้คิดเช่นนั้นเพียงคนเดียว ทันทีที่พูดจบ ทุกคนต่างพยักหน้าโดยพร้อมเพรียงกัน

แน่นอนว่าทุกคนต่างไม่เห็นด้วย แต่ในเมื่อตัดสินใจไปแล้ว พวกเขาจึงจะลองดูก่อน หากไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ก็แค่ถอนตัวออกมา

และในคำคิณั้นประตูป้อมปราการก็เปิดออก ทั้งยังมีการจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ขึ้น ผิดกับที่แบคกีและสมาชิกเผ่าหมาป่าคนอื่นๆ กังวล

แม้จะเรียกว่างานเลี้ยง แต่ก็ยังเป็นเพียงงานซึ่งจัดเตรียมสุราและอาหารอย่างรีบเร่งเท่านั้น ถึงกระนั้น เหล่านักรบซึ่งต้องอดเหล้ามานานหลายเดือนก็รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยทั้งที่ไม่มีสิ่งใดพิเศษ ทั้งหมดทั้งมวลนี้คงจะเตรียมไว้เพื่อรับรองเผ่าหมาป่า จึงมีการพูดคุยและชักชวนดื่มสุราอย่างเป็นกันเอง การต้อนรับด้วยความยินดีทำให้ความเกร็งในหมู่เผ่าหมาป่าคลายลง

‘พวกเราอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร’

คำพูดของอุซุนที่เดินมายืนข้างๆ ทำให้แบคกีกระดกเหล้าดื่มหมดถ้วยเสียบๆ

จากนั้นจู่ๆ อุซุนก็จับแขนเขา

‘ท่านหัวหน้ายังมีมือหน้อยเถอะขอรับ พวกเราต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น’

ประโยคนั้นทำให้เกิดริ้วรอยขึ้นตรงหว่างคิ้วของแบคกี

แม้ว่าแบคกีจะห่างเหล้ามานาน แต่การดื่มแค่ไม่กี่ถ้วยก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่เสียหน่อย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงทำตัวเช่นนี้ตั้งแต่เริ่ม ทันใดนั้นอุซุนก็ส่ายหน้าซึ่งเป็นการส่งสัญญาณให้เขาเลิกดื่มและหันมาสำรวจดูสถานการณ์รอบข้างแทน

แบคกีพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ อุซุนเข้าไปด้านในทันทีที่ได้รับคำตอบแบบเสียไม่ได้ อุซุนผู้ห้ามไม่ให้เขาดื่มนั่งลงท่ามกลางเหล่าแม่ทัพแห่งแคว้นเหนือ

ก่อนจะดื่มสุราและกินเนื้ออย่างเอร็ดอร่อย ภาพที่เห็นนั้นดูรีนเริงเสียจนแบคก็
ไม่อยากจะทำเชื่อและแค้นหัวเราะออกมา ขณะที่ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย เขารู้สึก
ได้ถึงสายตาซึ่งจ้องมองมาที่ใบหน้าเขา

แบคก็สงสัยจึงหันไปทางนั้น สายตาของเขาสบเข้ากับชายหนุ่มคนหนึ่ง
ที่นั่งอย่างสุภาพเรียบร้อยในหมู่แม่ทัพทั้งหลาย

...

เส้นผมยาวถูกมัดรวบและปล่อยชายลงมาตรงหน้าอกข้างซ้าย เขาพูด
เลื่อคลุมขมขื่นสัตรีสำนวนใหญ่ทับบนเสื้อตัวบาง

นั่นคงจะเป็นหนังสือดำตัวใหญ่ซึ่งมีถิ่นฐานในแถบเทือกเขาทางเหนือ
ได้ยินมาว่าเหล่าคนป่าที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นใช้เสื้อดำในการโจมตีแม่ทัพของ
แคว้นเหนือ และเกิดการสูญเสียมาากพอสมควรขณะที่ปะทะกัน ทั้งยังได้ยิน
มาด้วยว่าแม่ทัพผู้เก่งกาจด้านการยิงธนูจับเสื้อดำได้เกินห้าตัว ซึ่งชื่อเสียง
เรียงนามของแม่ทัพผู้นั้นคือคังจูวอน ผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าแบคก็ในขณะนี้นั่นเอง

ภายในห้องมีแสงสลัวจากกองไฟ ส่วนด้านข้างของจูวอนนั้นมีกองไฟ
เล็กๆ ซึ่งถูกจุดแยกไว้ต่างหาก

อาจเป็นเพราะแสงที่ลุกโชนจึงเกิดเงาสีแดงขึ้นบนใบหน้าของจูวอน ทำให้
หน้าตาของเขาดูต่างออกไปเล็กน้อย

ใบหน้าและแววตาของเขาเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว และชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อ
อยู่ท่ามกลางเหล่าแม่ทัพผู้มีฝีมือล้ำและรูปร่างเฉกเช่นหมี มันเป็นความรู้สึก
ที่เพศแสดงออกมาได้ไม่ชัดเจนนักถึงแม้จะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายก็ตาม ไม่ใช่ว่าเขา
จะเหมือนผู้หญิง แต่แค่มีความรู้สึกแปลกๆบางอย่างในตัวเขา

ทำไมถึงมองอย่างนั้นเล่า

ตอนแรกแบคก็นึกว่าเขาคงคิดไปเอง

สายตาของแบคก็จ้องไปยังใบหน้าของจูวอนตั้งแต่ที่รู้สึกได้ถึงสายตา
ของเขา เนื่องจากแบคก็มาที่นั่นในฐานะตัวแทนของเผ่าหมาป่า จูวอนจึงอาจจะ
สงสัยว่าเขาเป็นใคร หมายความว่าจูวอนกำลังสงสัยว่าเขามีแผนการอะไร
ในใจถึงได้เข้าหาเช่นนี้

หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่มีสิ่งใดต้องปิดบัง สำหรับเหตุผลที่

พวกเขามาในเวลาเช่นนี้ เขาซึ่งเป็นองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือน่าจะรู้ดีที่สุด แต่บางทีจูวอนอาจจะสงสัยเป็นอย่างมากว่าทำไมถึงเลือกเขาแทนที่จะเป็นองค์ชายรอง

แบคก็หยุดคิดแค่นั้น ก่อนจะยิ้มออกมาอีกครั้ง

เขาแค้นหัวเราะเบาๆ และหยุดยิ้มทันที เพราะสายตาที่เลื่อนลงมายังแก้มของเขา

‘...’

นี่มันอะไรกัน

แบคก็เฝ้ามองสังเกตุเห็นจูวอนไล่สายตามองขึ้นด้านบน

จูวอนไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว เขายังคงจ้องแบคก็เซมิ่งเหมือนกับที่เห็นในตอนแรก

เขาไม่ได้กำลังหาเรื่องอยู่ใช่ไหม แต่สายตาคุณนั่นมัน...

แบคก็รู้สึกคันยุบยิบในท้อง ก่อนจะหยิบถ้วยเหล้าซึ่งอุซุนห้ามไม่ให้ดื่มขึ้นมา เขากะระดกเหล้าที่เหลืออยู่ไม่กี่อึกรวดเดียวหมด แล้วหันไปหยิบขวดเหล้า

แม้ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเขามีจุดประสงค์อะไรถึงจ้องเซมิ่งเช่นนั้น แต่ก็ไม่ต้องตอบกลับแบบเดียวกัน แค่อดื่มไปโดยไม่ต้องสนใจ เดี่ยวเขาก็คงจะหันกลับไปเอง ทว่าสายตาซึ่งจับจ้องใบหน้าของแบคก็ไม่ละไปง่ายๆ ในระหว่างนั้นแบคก็ดื่มเหล้าหมดถึงสามขวดเพียงคนเดียว แบคก็พูดไม่ออกหลังจากเห็นขวดเหล้าขนาดไม่เล็กหลงเหลือแต่ความว่างเปล่า ดูเหมือนว่าเขาจะดื่มเข้าไปทั้งหมดโดยไม่คิดอะไร เขาวางถ้วยลงขณะคิดว่าควรจะหยุดได้แล้ว แต่จู่ๆ ก็มีเงาดำปรากฏขึ้นข้างกาย จูวอนมานั่งข้างเขาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

‘...’

แขนของจูวอนซึ่งนั่งติดกันราวกับรู้จักกันมาก่อนหรือไม่ก็เหมือนมานั่งที่ตัวเองเฉียดแขนของแบคก็

จูวอนยกขวดเหล้าขึ้นพร้อมเอ่ยถามว่า

‘ดื่มด้วยกันสักถ้วยไหม’

‘...พะยะค่ะ’

สาเหตุที่จู่ๆ ก็มานั่งข้างๆ เพราะจะชวนดื่มเหล้าเท่านั้นหรือหรือ
 เขาซึ่งอยู่ในตำแหน่งแม่ทัพสูงสุดและองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือคง
 ไม่อาจเมินเฉยต่อหัวหน้าเผ่ารุ่นถัดไปของเผ่าหมาป่าได้ แสดงว่าที่เขามองมา
 ตั้งแต่เมื่อสักครู่นี้ก็เพื่อพิจารณาว่าแบคก็เป็นคนเช่นไรอย่างนั้นหรือ
 แบคก็ดื่มเหล้าที่จวอนรินให้พร้อมกับกล่าวว่า ทั้งที่ไม่มีอะไรให้ต้องคิดมาก
 เหตุใดจึงดื่มคนเดียวอย่างนั้นเล่า

...

คิ้วข้างหนึ่งของแบคก็เลิกขึ้นเมื่อดื่มเข้าไปหนึ่งอีก
 เหล้าซึ่งดื่มเข้าไปก่อนหน้านี้ค่อนข้างแรงทีเดียว แต่แคว้นนี้แรงยิ่งกว่า
 เขารู้สึกแสบร้อนที่ลิ้น ช่อกคอ หลอดอาหาร และภายในท้องก็เริ่มร้อนผ่าวขึ้น
 ซ้ำๆ หลังจากที่เขาไหลลงไป

แบคก็ลดถ้วยลงจากปากและหันไปมองจวอน ก่อนจะส่งสายตาดูถามว่า
 เอาเหล้าแบบนี้มาให้ดื่มอย่างนั้นหรือ จวอนรินใส่ถ้วยที่ตนเองถือมาบ้างและ
 ดื่มรวดเดียวหมดแทนคำตอบ

เขาดื่มเหล้าที่แรงจนแบคก็ต้องชะงักกลางคันหมดด้วยโดยไม่กะพริบตา
 ลึกครึ้ม การกระทำของเขาทำให้แบคก็รู้สึกกระหายชั้ยชนะขึ้นมา และดื่มส่วน
 ที่เหลือในถ้วยตัวเองเข้าไปรวดเดียวเช่นกัน เป็นเพราะปริมาณที่เขาดื่มสะสม
 ไปก่อนหน้านี้ด้วยหรือเปล่า ขอบตาของแบคก็จึงสั่นไหวเล็กน้อย แม้ว่าภายนอก
 จะดูนิ่งเฉยไม่สะทกสะท้านก็ตาม หลังจากนั้นจวอนรินเหล้าลงในถ้วยเปล่า
 ของแบคก็อีกครั้ง แบคก็จึงตั้งท่าจะลุกออกจากตรงนั้นโดยทำตัวว่ามีเรื่องต้องทำ
 ‘รอยแผลไฟลวกบนหน้าผากไม่อาจหายไปเลยนะ’

...

‘ขอบคุณสำหรับเหตุการณ์ในครั้งนี้ หากไม่ได้เจ้าช่วยเอาไว้ ข้าคง
 จะไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว’

จวอนชูถ้วยของตัวเองขึ้น

‘ข้าอยากขอบคุณเจ้าในสักวัน และดูเหมือนว่าวันนั้นจะมาถึงแล้วในวันนี้’

หากปฏิเสธถ้วยซึ่งถูกส่งมาให้ในสถานการณ์เช่นนี้ถือเป็นการกระทำ
 ที่ไม่ต่างอะไรกับการเมินน้ำใจของจวอน แบคก็รู้ว่าไม่สามารถหลบเลี่ยงได้

จึงใช้สองมือจับถ้ายันนั้นชูขึ้น ก้มศีรษะลง และกระดกดื่มหมดถ้วยอีกครั้งจนรู้สึกท้องรวบวบไปหมด

แบคกีพินลมหายใจยาว แต่แล้วก็มึนบางอย่างขยับเข้าใกล้หน้าผากของเขาที่กำลังครุ่นคิดว่าจะออกไปพักสงบสติอารมณ์ดีไหม แบคกีขมวดคิ้วและผละหน้าหนีเล็กน้อยในขณะที่เดียวกับที่จูออนรวบมือที่ยกขึ้น

มือและนิ้วซึ่งกำหลวมๆ แข็งแรงไม่น้อย จูออนจับดาบและตระเวนไปทั่วถิ่นทุรกันดารมาเกินกว่าสิบปีแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกที่มือเขาจะมีลักษณะเช่นนี้ ทันใดนั้นแบคกีก็รู้ตัวว่าเขาได้ขยับศีรษะหลบมือจูออน

ว่าแต่เมื่อสักครู่นี้เขายื่นมือมาทำไมกัน

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามีรอยแผลไฟลวกอยู่บนหน้าผากของตน

แม้ทัพสูงสุดอาจคิดว่ารอยแผลเป็นบนหน้าผากแบคกีเป็นความผิดของเขาและรู้สึกกังวล จึงอยากสัมผัสพิสูจน์สักครั้ง แต่เนื่องจากแบคกีมีผละหน้าหนี จูออนน่าจะรู้สึกเกือเขินอยู่ไม่น้อย ถึงอย่างนั้น หากเขาแต่จ้องมองนิ้วซึ่งตั้งท่าจะเอื้อมมาก็แปลกประหลาดเช่นกัน

ทำอะไรได้ วิธีที่จะช่วยคลายความอึดอัดซึ่งไม่เคยประสบมาก่อนมีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น

แบคกีหยิบขวดเหล้าที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา

‘กระหม่อมขอรินให้สักถ้วยได้ไหมพะย่ะค่ะ’

เมื่อเขาพูดจบ จูออนก็ยกถ้วยใหม่ขึ้นมา

เหล้าในถ้วยที่รินไว้ก่อนหน้านี้ยังไม่หมด ในเมื่อแบคกีดื่มติดต่อกันเรื่อย ๆ จูออนเองก็ควรทำเหมือนกันไม่ใช่หรือ แม้ว่าเขาจะคิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่สามารถพูดออกไปได้อยู่ดี แบคกีรินเหล้าลงในถ้วยของจูออน ส่วนจูออนก็รับถ้วยมาและยกขึ้น ให้ตายเถอะ ขณะที่เขาคิดอยู่ในใจนั้น ถ้วยก็มีเหล้าอยู่เต็มแล้ว

หลังจากนั้นจูออนยกถ้วยที่แบคกีรินให้ขึ้นมาชู ก่อนจะดื่มรวดเดียวโดยไม่พูดอะไร

หากไม่นับเรื่องที่จุ ๆ ก็ขยับเข้ามาใกล้แบบไม่ทันตั้งตัว ภาพที่เขาดื่มหมดถ้วยได้สบายๆ ก็ดูไม่เลวทีเดียว หากเป็นสถานการณ์อื่น แบคกีก็คงจะ

ดื่มไปพร้อมกันกับเขา

เดิมทีเขาจะไม่ค่อยสนทนากับคนที่ถูกคอกันมากนัก แต่มักจะดื่มกันไปเรื่อย ๆ เขาจึงเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกว่าการอยู่ร่วมกับคนที่ค่อนข้างน่าอัศจรรย์ทำให้เขาดื่มเหล้าต่อเนื่องแบบนี้ได้เช่นกัน

คงเป็นเพราะไม่มีอะไรจะพูดจึงเอาแต่ดื่มอย่างเดียวโดยไม่คิดอะไร ที่ทำแบบนั้นก็เพื่ออุดช่องว่างในการสนทนา ขณะเดียวกันนั้นพวกที่นั่งดื่มในวงอื่นก็เริ่มส่งเสียงดังครื้นเครงขึ้นมา

แม้จะฟังดูเหมือนกำลังทะเลาะกัน แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่อย่างนั้น ในขณะที่ทุกคนกำลังสนุกสนานรื่นเริงนั้น มีแบคก็เพียงคนเดียวที่นั่งนิ่งพยายามไม่ให้เสียงสมาธิ

ในตอนนั้นเองกลิ่นอันหอมหวานก็ลอยผ่านปลายจมูกของเขา

แม้จะพยายามตั้งใจ แต่การตอบสนองของแบคก็กลับช้าลงเพราะเหล้าที่ดื่มเข้าไปในปริมาณมาก แบคก็จ้องใบหน้าขาวของจูวอนที่ขยับเข้ามาจนถึงใต้คางของเขาเฉยๆ

‘ที่นี่หนาวเกินไปแล้ว ว่าอย่างนั้นไหม’

...

จู่ๆ เสียงหัวเราะลั่นก็ดังออกมาจากด้านใน แบคก็พยักหน้าในจังหวะที่เสียงดังทะลุแก้วหูพอดี

นิ้วมือเลื่อนลงมาบนหลังมือของแบคที่พยักหน้าหงิกหงักหลายรอบเพราะถูกดึงดูดด้วยกลิ่นหอมหวานซึ่งลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง ขณะที่ร่างกายร้อนผ่าวไปหมด

‘ตามเข้ามาสิ’

แบคก็ไม่ได้รับคำสั่งเช่นนี้มานานพอสมควรแล้ว

ความสามารถอันโดดเด่นนับตั้งแต่จำความได้ของเขาเป็นที่ยอมรับ เขายังได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมจากทั้งในเผ่าและที่อื่นๆ ผ่ามือซึ่งลากเขา มาแบบหยาบคายราวกับเป็นเรื่องปกติทำให้เขาลุกขึ้นอย่างว่าง่าย แม้จะรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล แต่เขาของเขายับตามไปแล้ว สุดท้ายทั้งสองก็ออกไปจากอาคารเจียบๆ

ลมหนาวปะทะแก้มทันทีที่ออกมาข้างนอก แบคก็ผู้สวมเสื้อผ้าเนื้อบางถึงกับนิวหน้า จูออนมองดูรอยย่นตรงหว่างคิ้วซึ่งเห็นอยู่ใต้แสงจันทร์ ก่อนจะถอดเสื้อขนสัตว์สีด้าที่พาดไหล่อยู่ ตั้งใจจะนำไปสวมให้แบคก็ แต่แบคก็กลับสะดุ้งทันทีที่จูออนซึ่งร่างเล็กกว่าเขาหนึ่งช่วงศักระเดินเข้ามาใกล้ และทำท่าจะคลุมเสื้อขนสัตว์บนไหล่

‘ไม่เป็นไรพะย่ะค่ะ’

เขานึกสงสัยก่อนจะคว้าข้อมือของจูออนไว้

จูออนร่างเล็กกว่าก็จริง แต่ทำไมเขาถึงต้องเข้ามาใกล้ขนาดนี้เพียงเพื่อจะคลุมเสื้อขนสัตว์ให้ด้วย

‘ข้าเห็นว่าเจ้าหนาก็กี่เลย...’

ก็เลยตั้งใจจะสวมเสื้อขนสัตว์ให้สินะ

แบคก็กำลังจะบอกว่าไม่เป็นไร ความกรุณาเช่นนั้นสมควรมอบให้แก่ผู้ที่ร่างเล็กและอ่อนแอกว่าตนมากกว่า ถึงกระนั้นเมื่อโตขึ้นก็ไม่เคยมีใครสวมอะไรให้เขาเช่นนี้อีกเลย โชคดีที่หยุดไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นบรรยากาศคงจะแปลกประหลาดขึ้นกว่าเดิม แบคก็คิดพลางหยิบเสื้อขนสัตว์จากมือจูออนไปสวมกลับให้เขาเหมือนเดิม

แบคก็เหลือบตาขึ้นหลังจากกระชับเสื้อขนสัตว์คลุมจนถึงใต้คางเพื่อไม่ให้เขายื่นมันกลับมาให้อีก และเมื่อสบกับดวงตาของจูออนที่กำลังเงยหน้ามองร่างกายของเขาก็หยุดชะงักลง

‘...’

ทำไมถึงเป็นแบบนี้

แบคก็รู้สึกว่ตนกำลังทำในสิ่งที่ไม่สมกับเป็นตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อน ต่อมาจึงรู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลเป็นเพราะชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะทำมือที่กุมเสื้อขนสัตว์แน่น

เสื้อขนสัตว์ซึ่งแนบกับฝ่ามือช่างนุ่มนวลเกินบรรยาย ทว่าแก้มขาวของจูออนที่ส่องสว่างอยู่ภายใต้อากาศอันหนาวเย็นกลับดูเรียบลื่นเสียยิ่งกว่า

ในขณะเดียวกัน สิ่งที่น่าประหลาดต่อสายตาของแบคก็คือริมฝีปากแดงระเรื่อ

ประกายสีแดงแทรกซึมอยู่ใต้ผิวแบบบางซึ่งแตกต่างจากดวงตาของเขา แต่แล้วจู่ๆ ภายในหัวของแบคก็ก็เย็นเฉียบขึ้นมา

เมื่อความคิดอยากจะออกไปจากตรงนั้นผุดขึ้นมาตามสัญชาตญาณ เขา จึงตัดสินใจผละตัวออกห่าง แต่มือของจูวอนกลับซ้อนทับอยู่บนมือซึ่งจับ เลื่อนสไลด์อยู่ ฝ่ามือที่ทับลงมานั้นส่งผ่านไอร้อนราวกับส่งสัญญาณให้รู้ว่าอุณหภูมิ ด้านนอกหนาวเหน็บเพียงใด

ริมฝีปากสีแดงของจูวอนขยับขึ้นพร้อมกับไอร้อนที่แผ่ซ่านออกมาจาก ตรงนั้น

‘ไปกันเถอะ’

แบคก็ขยับขาตามคำสั่งอันสุขุมเยือกเย็น

ทั้งสองเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ด้านในสุดของป้อมปราการ แม้จะเข้ามาในตัว อาคารแล้ว แบคก็ยังไม่อาจคลายความกังวลใจลงได้ พอได้เห็นภายในห้อง ซึ่งมีเตียง โต๊ะวางของ และโต๊ะเขียนหนังสือเก่าๆ พร้อมด้วยลิ้นชักวางเด่น เป็นสง่า เขาจึงคิดขึ้นได้ว่าไม่ควรเข้ามาในนี้เลย

แบคก็กำลังจะหันหลังกลับออกไป แต่จูวอนคว้าแขนและดึงตัวเขาเข้ามา ไว้เสียก่อน แรงเยอะกว่าที่คิดซะะ

แน่นอนว่าหากแบคก็ปฏิเสธ เขาก็คงสะบัดมือจูวอนออกได้อย่างง่ายดาย ทว่าแบคก็ต้องการรู้จุดประสงค์ที่จูวอนเรียกเข้ามาในห้องนี้

บางทีเขาอาจจะรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของเผ่า หมูป่า และเขาอาจต้องการความร่วมมือ เพราะถ้าไม่ได้ต้องการหรือเกี่ยวกับ เรื่องนั้นก็คงไม่จำเป็นต้องหลบออกมาเช่นนี้

‘ดื่มกันอีกสักถ้วยไหม’

แบคก็มองดูขวดใบเล็กซึ่งแกว่งไปมาอยู่ตรงหน้า ก่อนจะขมวดคิ้ว

เขาเรียกมาเพียงเพราะต้องการดื่มเฉยๆ เท่านั้นหรือ

แบคก็เก็บสีก้นต่อไปไม่ไหว จูวอนมองแบคที่ดูเคร่งเครียด ก่อนจะจะ เปิดขวดเหล้าแล้วกระดกดื่มจากปากขวด

เจ้าชู้เหล่านี้ต้องการอะไรกันแน่ แบคก็คิดว่าควรจะห้ามเขาก่อนจึงคว้า ข้อมือของจูวอนไว้ ในขณะที่จูวอนปล่อยขวดเหล้า สายตาของแบคก็มอง

ตามขวิดซึ่งร่วงหล่นลงมา ก่อนที่จวอนจะก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวใหญ่
เขาใช้มืออีกข้างคว้าต้นคอของแบคกีและพยายามจะจับเขา ทั้งที่แบคกี
ยังจับข้อมือเขาไว้อยู่

‘...’

แบคกีหันหลังทันทีที่เห็นใบหน้าของจวอนซึ่งจู่ๆ ก็ยื่นเข้ามาใกล้โดยไม่ทันตั้งตัว เขาพยายามหันหนี แต่จวอนจับไหล่เขาเอาไว้และดันไปข้างหลังเสียก่อน ทั้งสองซึ่งยืนอยู่ข้างเตียงนอนล้มทับกันบนนั้นราวกับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จวอนคร่อมบนร่างแบคกี กัดไหล่ของเขาและก้มลงมอง

แบคกีเข้าใจจุดประสงค์ของจวอนอย่างถ่องแท้ในตอนนั้น ความร้อนวูบวาบแผ่ซ่านขึ้นมาภายในช่องท้องต่างจากก่อนหน้านี้ มือที่กำตึงเกร็งไม่ลดละทำให้ศีรษะของจวอนเอียงหลบไปด้านข้างเล็กน้อย รู้ตัวอีกทีริมฝีปากของจวอนก็แตกและมีเลือดสีแดงค่อยๆ ซึมออกมาแล้ว

คงจะเจ็บไม่น้อย แต่สีหน้าจวอนกลับไม่บึ้งตึงเลยสักนิด เขาใช้นิ้วโป้งเช็ดเลือดออกก่อนจะแลบลิ้นแตะลงบนนั้น หลังจากเลียนิ้วโป้งหนึ่งครั้ง จวอนก็ก้มลงมองแบคกี

‘แม้ข้าจะเป็นองค์ชายใหญ่ผู้มีรูปร่างงาม แต่การเอามือมาสัมผัสสร้างกายตามอำเภอใจคงจะไม่ใช่วິธีที่ดี...’

ทันใดนั้นแบคกีที่อารมณ์เสียจนทนไม่ไหวก็เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

‘ถ้าอย่างนั้นหมายความว่าองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือนี้กอยากจะฟาดบรรดาผู้ชายที่ต้องประสงค์ให้เรียบแบบนี้ก็ได้หรือพะย่ะค่ะ’

‘ฟาดให้เรียบอย่างนั้นหรือ...’

จวอนพึมพำตามแบคกี จากนั้นรอยยิ้มอันขมขื่นก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของเขา

‘ไม่ถึงกับฟาดเรียบหรอก’

ขณะเดียวกันจวอนก็โน้มศีรษะลงบนร่างของแบคกี

แบคกีทำเป็นไม่แยแสต่อไออุ่นของจวอนที่นอนทับอยู่บนตัว แต่แล้วก็ตื่นขึ้นขณะนึกถึงปลายนิ้วมือเล็กๆ กังๆ ซึ่งสัมผัสผิวหนังของตนขึ้นมา

แบคก็ล้มตาคืนแต่ยังคงจ้วเจียอยู่

เข่าอ่อนเพลียมาก แคมยังรู้สึกไม่สบายตัวแปลกๆ แต่เพียงแค่งยหน้าขึ้นเล็กน้อยก็รู้สึกสบายตัวทันที

ขณะที่กำลังนอนหลับ แก่นกายซึ่งตื่นตัวจนตั้งชันขึ้นอย่างน่ากลัวได้เป่าทางเก่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายตัว ปกติแล้วเขาจะถกทางเก่งลงและใช้มือปลดปล่อยมันออกมา แต่สิ่งที่ผุดขึ้นในขณะนั้นกลับเป็นผิวหนังอันอ่อนนุ่ม

แบคก็ลุกขึ้นจากเตียงตามสัญชาตญาณ เมื่อตั้งใจฟังเสียงด้านนอก เขากลับได้ยินเพียงแค่เสียงลมหายใจซึ่งดังขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

ตอนแรกตั้งใจจะพักสายตาสักหน่อย แต่ดูเหมือนว่าจะเผลอหลับสนิทไปเสียอย่างนั้น แบคก็เดินผ่านความมืดสนิทภายในห้องอย่างเงียบเชียบ เขาเปิดประตูเบาๆ ไม่ให้เกิดเสียงดัง สถานที่ที่เขามุ่งหน้าไปคือที่พักฝั่งของจูวอน

แม้ค่าแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ดูแลคอยเฝ้าหน้าห้องจูวอนอยู่หลายคน ทุกคนคงมารวมตัวกันเพื่อปกป้ององค์ชายใหญ่ หรือไม่ก็เตรียมพร้อมรับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในยามวิกาล

แบคก็เดินฝ่าพวกเขาเหล่านั้นราวกับเหยียบหยัน ก่อนจะเอื้อมมือไปจับประตูห้องของจูวอน แม้จะเปิดเข้าไปแล้ว แต่เขาก็หยุดยืนอยู่สักพักและเงี่ยหูฟังเสียงข้างนอก เมื่อมั่นใจแล้วว่าไม่ได้ยินเสียงใดๆ แบคก็จึงเริ่มก้าวเท้าอีกครั้ง

หลังจากมีความสัมพันธ์กับจูวอนครั้งแรก แบคก็ก็คิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเหตุการณ์คราวนั้นหลายต่อหลายครั้ง

ทำไมถึงลงเอยแบบนั้นนะ หรือเป็นเพราะอาการเมาเหล้า แต่ถึงจะยอมรับว่าเป็นเช่นนั้น เขาก็มั่นใจว่าตนเองสามารถปฏิเสธจูวอนได้แน่นอน ก่อนจะทำกับจูวอน เขาไม่เคยแม้กระทั่งคิดมาก่อนเลยว่าจะมีอะไรกับผู้ชายซึ่งมีส่วนนั้นเหมือนกัน

ทว่าเขากลับถูกสัญชาตญาณชักนำไปเมื่อเห็นดวงตาสีดำขลับของจูวอนมองลงมาขณะนั่งทับอยู่บนแกนกายของเขา ระหว่างที่เขาเงี่ยหูฟังไม่พูดไม่จาเนื่องจากความอึดอัดซึ่งยังคงอยู่จนวินาทีสุดท้าย จูวอนก็ยื่นมือมาด้วยใจแกร่งกล้าจับแกนกายของแบคก็ตั้งขึ้น จากนั้นจึงคร่อมมันท้ายลงบนนั้น

รู้อยู่แล้วว่าวัยวะส่วนนั้นของร่างกายที่ไม่มีทางถูกสอดใส่เข้าไปอย่างกะทันหันเช่นนั้นได้ แต่แบคก็ยังไม่ทันได้ตกใจ ความเป็นชายของเขาขยายช่องทางเข้าของจูวอนอย่างเต็มที่และค่อยๆ สอดแทรกเข้าไปในช่องแคบเสียแล้ว ในตอนนั้นเขายังไม่ทันได้รู้ตัว แต่ก็รู้ว่า

จูวอนเตรียมการทุกอย่างไว้หมดแล้ว

จูวอนรู้ข่าวล่วงหน้าแล้วว่าพวกแบคก็กำลังเดินทางมา จึงเตรียมการที่จะทำเช่นนั้นกับเขา ถึงแม้ว่าจะมีอะไรกันก็จริง แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นได้ทิ้งความทรงจำอันยากลำบากให้กับพวกเขาทั้งสองคน ไม่ว่าจะเป็นจูวอนหรือแบคก็ตาม สีหน้าแบคก็มันตึงขึ้นมาทันทีที่นึกถึงผนังด้านในซึ่งหดตัวอย่างรุนแรงราวกับจะหักแก่กายของเขาเป็นสองท่อน

เขายืนอยู่ข้างเตียงที่จูวอนกำลังนอนหลับอยู่ แล้วหลบตามองอย่างสงบนิ่ง

จูวอนพ่นลมหายใจออกมาสμάเสมอขณะตะแคงตัวไปด้านข้าง ดึกดื่นปานนี้แล้วจึงไม่แปลกเลยที่เขาจะหลับ ถ้าทำได้แบคก็ก็ไม่อยากมากวนเขาเท่าไร แต่...

แบคก็รู้สึกถึงบางอย่างตรงเป้าทางเก่งของตนที่คับตึงถึงขั้นทำให้เดินลำบากมาตลอดทาง ก่อนจะยกเข้าข้างหนึ่งขึ้นบนเตียง ดึงผ้าที่จูวอนห่มอยู่ออกและคร่อมลงบนตัวเขา

“...”

หลังจากครั้งแรกนั้น พวกเรามีอะไรกันบ่อยขนาดไหนนะ

ทุกครั้งจูวอนจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของแบคก็ แต่วันนี้ต่างออกไปเล็กน้อย แบคก็สัมผัสได้ถึงริมฝีปากซึ่งเผยอขึ้นเล็กน้อยและยังคงพ่นลมหายใจออกมาอย่างสμάเสมอ เมื่อคว่ำเลื้อยจูวอนแหวกออกไปด้านข้าง ทันใดนั้นผิวเปลือยและยอดดอกซึ่งตั้งเด่นอยู่กลางเนื้อนวลก็ปรากฏสู่สายตา

แม้จะมีขนาดนี้ยังมองเห็นได้ชัดเจน

แบคก็กลืนน้ำลายที่ส่อขึ้นมาเต็มปากและมุดหน้าลงบนนั้นทันที เขาเกร็งลิ้นลากเลียไปตามยอดดอกที่ตื้นตัว รวมถึงบริเวณรอบๆ อีกหลายครั้ง

ตั้งเนื้อสีชมพูเริ่มแข็งตัวขึ้นเมื่อได้รับแรงสัมผัส แบคก็ถูกตึงดูตด้วย

ลมหายใจที่จวอนพ่นออกมาสั้นๆ จากนั้นจึงเฝ้าริมฝีปากและดูยอดดอกเข้าไปพร้อมกันทีเดียว หลังจากปลุกเร้าด้วยริมฝีปากอยู่สักพักก็เอียงคอใช้ฟันขบเบาๆ ทำเอาลมหายใจของจวอนถี่ขึ้นทันที

แบคก็เคยสงสัยว่าลำพังเขาฝ่ายเดียวจะทำอะไรได้ ในเมื่อจวอนยังไม่ตื่นจากนิทรา แต่มั่นกลับไม่แย่งอย่างที่คิด และดูเหมือนว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาได้ครอบครองหน้าอกของจวอนเช่นนี้ ที่ผ่านมาเขาไม่เคยสัมผัสมันมาก่อนเลย จึงรู้สึกเสียดายเล็กน้อยที่มองข้ามมาโดยตลอด

แต่แล้วจู่ๆ แบคก็ก็ผละออกด้วยรู้สึกลึกลับกับการกระทำของตนขึ้นมา เขาขบแรงเกินไปหรือเปล่านะ รื้อรอยกอดตัวขึ้นบนหน้าผากของเขาหลังจากเห็นยอดดอกอันเต่งตึง แบคก็มองไปทางอื่นราวกับพยายามหลบเลี่ยงสิ่งที่น่าอึดอัดใจ จากนั้นจึงยื่นมือลงไปข้างล่าง

เขาจับขอบกางเกงของจวอนไว้ ก่อนจะดึงมันลงและหยอกเย้ากับส่วนนั้น นำแปลกที่จวอนยังคงหลับอยู่ ถ้าทำให้ส่วนล่างของเขาชูชันขึ้นมาแล้ว ปลุกเขาตื่น หลังจากนั้นก็คงจะเริ่มกิจกรรมที่เคยทำร่วมกันเป็นประจำได้ แบคก็เริ่มรู้สึกดีขึ้นเมื่อแกนกายของจวอนค่อยๆ แข็งตัวขึ้นทีละนิดจากการนวดคลึง

“...”

เขาคิดว่าตัวเองจะชักมือออกทันทีที่แตะมันเบาๆ แต่ดูเหมือนว่าเขาสัมผัสมันได้นานกว่าที่คิด

แบคก็จึงสอดมือเข้าไปใต้ชุดชั้นใน ใช้ฝ่ามือลูบไล้ขนนุ่ม และคลึงแท่งร้อนซึ่งแข็งตัวขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะรูดขึ้นลงพร้อมกับกุมส่วนหัวเอาไว้ จากนั้นใช้นิ้วโป้งกดเคล้นปลายหัวไปมา ทันใดนั้นลมหายใจของจวอนก็เริ่มรุนแรงขึ้น ยิ่งแกนกลางแข็งตัวมากเท่าไร ลมหายใจของจวอนก็ยิ่งหอบถี่ขึ้นเท่านั้น แบคก็เองก็เริ่มอดรทนไม่ไหวมากขึ้นเรื่อยๆ

เขารวบขาของจวอนยกขึ้นและถอดกางเกงออกรวดเดียว หลังจากดึงชุดชั้นในออกไป เขาก็แยกขาที่ถูกวางลงเหมือนเดิมออก ก่อนจะแทรกตัวเข้าตรงกลางระหว่างนั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกเหมือนขาดอะไรบางอย่างไป จึงหยิบหมอนที่วาง

ระเกะระกะอยู่ข้างคิระหะจวอนมาสอดไว้ใต้เอวเขา แล้วสังเกตเห็นว่าเป้าของตนเองตุงเต็มที ใส่เข้าไปเลยได้ไหมนะ แต่น่าจะต้องใช้อะไรบางอย่างช่วยหล่อลื่นผนังด้านในก่อน

และในตอนนั้นเอง แบคก็รู้สึกถึงสายตาที่จ้องตรงมายังใบหน้าเขา

“...”

ทันทีที่เงยหน้าขึ้น เขาก็เห็นว่าจวอนกำลังมองเขม็ง

ลืมหูลืมตาขึ้นมาตอนนี้เนี่ยนะ แบคก็ไม่สนแม้ว่าจวอนจะรู้ตัวแล้ว เขาเพียงแต่เสี่ยงที่จะสัมผัสบริเวณต่างๆ ผิดกับเมื่อสักครู่ ขณะที่แบคก็นิ่งเงียบอยู่那儿 จวอนก็ยื่นมือไปทางเขา แบคก็ถูกตึงตูดด้วยสัมผัสที่แตะลงบนหัวไหล่ จึงขยับขึ้นด้านบนและคร่อมร่างจวอนอย่างช้าๆ

ร่างกายของทั้งสองซ้อนทับจนท่อนบนแนบชิดติดกัน ด้วยความแตกต่างของสรีระ จวอนน่าจะรู้สึกหนักอึ้งไม่น้อย แต่เขากลับไม่สนและเงยหน้ามองแบคก็นิ่ง ในสภาพที่ยังจ้วเจียไม่หาย หากแบคก็นิ่งเฉย ไม่ทำอะไรต่อไป เขาก็อาจจะผล็อยหลับไปอีกรอบก็ได้

ทว่าแบคก็สัมผัสได้ถึงแกนกายของตนที่ตั้งชูชันและดันสีข้างของจวอนอยู่ มันขัดเกินกว่าจะสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จุดประสงค์ที่เขามาหาจวอนไม่ใช่การนอน แต่มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

ควรไปต่อหรือพอแค่นี้

หลังจากลึงเลอยู่สักพัก มือของแบคก็ไถลลงไปแตะใต้กางเกงจวอน ลูบไล้คางเรียวยาว ก่อนจะเคลื่อนไปสัมผัสริมฝีปากนั้น เมื่อเห็นกลีบปากแดงเผยออกครึ่งหนึ่งราวกับรออยู่ เขาก็สอดนิ้วกลางเข้าไปในนั้น

รื้อรอยปรกฏขึ้นบนหว่างคิ้วของจวอน เมื่อเขากดนิ้วลงบนลิ้นพร้อมกับสอดเข้าไปลึก แม้จะรู้สึกไม่สบายตัว แต่ก็ไม่ขัดขึ้น จวอนยอมรับแบคก็เสมอ

บางทีมันอาจจะไม่ใช่แค่การสานต่อความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวตั้งแต่แรกเพียงอย่างเดียว

“...”

แบคก็สอดนิ้วกลางลึกเข้าไปอีก นิ้วที่กดลงบนลิ้นและแทรกเข้าไปถึงหน้าลิ้นก็ทำให้จวอนคลืนไล่เล็กน้อย เขาซึ่งสร้างทำเป็นไม่รู้ทั้งที่รู้ดีอยู่แล้วสอดนิ้ว

เข้าออกซ้ำๆอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะเพิ่มขึ้นเป็นสองนิ้ว เขาใช้นิ้วที่ทั้งเปียกและร้อนกวาดไปทั่วช่องปาก รวากับวารีริมฝีปากของจูวอนกำลังดูดอมแก่นกายของเขาอยู่

เสียงเฉอะแฉะดังขึ้นขณะที่ลิ้นอุ่นของจูวอนเสียดนิ้วแบคกี ขณะที่การหยอกเย้าภายในปากดำเนินต่อไปไม่หยุด จู่ๆ เขาก็รู้สึกลึกลับขึ้นมาเพราะไม่แน่ใจว่าควรวางตำแหน่งลิ้นอย่างไรดี แหว่งร้อนของแบคกีแข็งตัวขึ้น เมื่อเห็นจูวอนอ้าปากกว้างเพื่อรับเอานิ้วของเขาเข้ามาทั้งที่จะปฏิเสธก็ได้ แต่จูวอนกลับไม่ทำเช่นนั้น

ลมหายใจอบอุ่นถูกพ่นออกมาจากริมฝีปากของแบคกี ขณะเดียวกันกับที่มือของเขาเลื่อนต่ำลงด้านล่าง

รอยจีบสัมผัสกับปลายนิ้วซึ่งขยับลงไปได้บนท้ายของจูวอน นิ้วหนึ่งสอดลึกเข้าไปในทันที แม้ว่าจะยังคับแน่น แต่เขาก็สอดนิ้วที่สองเข้าไปเพิ่ม

“ฮะ”

เอวจูวอนแอ่นขึ้นพร้อมกับเสียงครางสั้นๆ แบคกีขยับมือได้อย่างยากลำบากทันทีที่บนท้ายของจูวอนแต่ละลงบนเตียง แต่แบคกีไม่สนใจและยกสะโพกของจูวอนขึ้นโดยที่ยังสอดนิ้วไว้อยู่

เขายังคงขยายผนังแคบด้านในให้กว้างออกโดยใช้มือข้างหนึ่งประคองบนท้ายขึ้น ผนังแคบเริ่มกระตุกพร้อมกับหดรัดตัวนั้น จูวอนแอ่นเอวขึ้นอีกครั้งเมื่อแบคกีสอดนิ้วลึกเข้าไปด้านใน พร้อมกับสะกิดส่วนที่นูนออกมา

อ่า อ่า ความว่างผสมผสานกับเสียงครางที่ดังขึ้นหลายรอบ เขาจะสับสนไม่น้อย เนื่องจากถูกจูโจมในขณะที่สละสลือ แม้แต่ตัวแบคกียังไม่เข้าใจการกระทำของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถหยุดอยู่เพียงแค่นี้ได้

แก่นกายแข็งขึงของแบคกีบิดป่ายไปมาหลังจากใช้นิ้วขยายช่องทางด้านล่าง บางครั้งเขาก็เอาจมไปอยู่กับแหว่งร้อนของจูวอนหรือไม่ก็ใช้มันครูดันท้องของเขา ซึ่งทุกครั้งที่ทำเช่นนั้น ผนังด้านในจะกระตุกแรงขึ้นและหดรัดตัวมากขึ้นไปอีก

แบคกีทนไม่ไหวอีกต่อไปจึงขึ้นคร่อมบนตัวจูวอนหลังจากถอนนิ้วออก

เมื่อเห็นว่าจวอนยังคงหายใจหอบ แบนก็จึงโน้มศีรษะลงไปโดยไม่ได้หวังจะจูบ แต่ลมหายใจร้อนของจวอนซึ่งปะทะแก้มในจังหวะที่ก้มลงไปนั้นปลุกเร้าเขาให้ชนลุกขึ้นมาทันควัน

“...”

หลังจากกลืนน้ำลายดังเอือก เขาดึงแขนข้างหนึ่งของจวอนไปเกี่ยวไว้ ได้หัวเข่าพร้อมกับเอาแกนกายของตนเองจ่อหน้าช่องทางนั้นซึ่งถูกยกสูงขึ้น รอยจีบที่ถูกนิ้วเย้าแหย่เมื่อสักครู่กระตุกในสภาพที่วามชื้นเล็กน้อย ก่อนจะเริ่มเกร็งตามสัญชาตญาณทันทีที่ปลายหัวเข่ายวบเข้ามาจรด แบนก็แสวงทำเป็นไม่เห็นการตอบสนองที่พยายามจะขัดขึ้นการล่อล่านั้น แล้วกดปลายผงดลง พร้อมกับดันส่งเข้าไปซ้ำๆ

มันทั้งแคบและรุ่มร้อน ทั้งที่รู้ดีว่าอาจจะสอดรับกันลำบาก แต่ก็ไม่สามารถหยุดได้ เพราะเขารู้ว่ามันดีมากเพียงใดเมื่อได้เข้าไปในนั้น แบนก็คิดพร้อมกับค่อยๆ สอดแกนกายของตนเข้าไปในร่างของจวอนซ้ำๆ จู๋ๆ แบนก็ก๊ิกถึงตอนที่จวอนหย่อนบันท้ายลงบนแกนกายซึ่งตั้งสูงขึ้นของตัวเองครั้งแรกขึ้นมา

แม้จะเมาอยู่ แต่แบนก็ก็ถูกครอบงำด้วยสถานการณ์และบรรยากาศในตอนนั้น และถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น แต่จวอนกลับทำได้อย่างเป็นธรรมชาติและมั่นใจราวกับเป็นเรื่องปกติ ทว่าร่างกายของเขาไม่ได้ลือออกมาเช่นนั้น จวอนพยายามไม่แสดงออกเท่าที่จะทำได้ แต่สีหน้าของเขาซึ่งรับเอาความเป็นชายของแบนก็เข้ามาทับซ้อนเขียวและมีเหงื่อผุดขึ้นเต็มหน้าผากในตอนนั้นแบนก็ยังไม่รู้อะไร แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าจวอนเตรียมช่องทางด้านหลังไว้พร้อมสำหรับการร่วมรักครั้งแรก

แม้จวอนจะเตรียมการเพื่อรับเอาแกนของชายหนุ่มเข้ามาเป็นครั้งแรกไว้แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังดูเจ็บอยู่ดี ริมฝีปากล่างซึ่งถูกกัดจนเลือดซึมเสียงร้องครางสั้นๆ ที่ดังขึ้นเพราะทนไม่ไหว รวมถึงสีหน้าที่ดูทรมานทำให้แบนก็ใช้มือข้างหนึ่งคว้าเอวของจวอนไว้โดยไม่รู้ตัว แต่ถึงกระนั้น จวอนกลับคิดว่าที่แบนก็ทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นการช่วยแต่อย่างใด

จวอนสะดุ้งก่อนจะก้มลงมองเขา ขณะเดียวกันนั้นหนวดน้ำเล็กๆ ก็ร่วงลง

ตรงข้างริมฝีปากของแบคก็ แม้จะเพียงแค่หยดเดียว แต่ก็สัมผัสได้ถึงความร้อน และเค็มเล็กน้อย

คงเป็นเหงื่อ หรืออาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้

แบคก็สลดความคิดเหล่านั้นออกไปทั้งหมด เมื่อจูวอนหลบสายตา ในขณะที่กำลังพยายามสอดใส่เข้าไปอีกครั้งอย่างยากลำบาก เขารู้สึกถึงจูวอน ที่นอนคร่อมอยู่บนตัวและค่อย ๆ ขยับเอวขึ้นลงช้า ๆ แม้จะเป็นการร่วมเพศ แต่กลับไม่มีความตื่นเต้นเร้าใจหรือความใคร่แม้แต่เล็กน้อย เขาจับตาดูทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเองโดยไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว ราวกับกำลังชมคณะตลก ที่แสดงแบบเก๋ ๆ กัง ๆ

แบคก็จ้องจูวอนผู้มีสีหน้าเคร่งเครียดและหายใจเหนื่อยหอบขณะรับเอา แก่นกายของเขาเข้าไป ลมหายใจร้อนพ่นผ่านริมฝีปากเปียกชุ่ม จนสัมผัสได้ถึง อุณหภูมิที่แผ่ว่านอยู่บนผิวอันร้อนผ่าว

จูวอนสะดุ้งเอือมทันทันทีที่แท่งร้อนสอดเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะกำแก่นกาย ของตนเอง เมื่อเห็นเช่นนั้นแบคก็จึงดันแท่งร้อนที่เหลืออยู่อีกครึ่งเข้าไป เขา สอดพรวดเดียวจนสุด ก่อนจะถอนออกแล้วส่งกลับเข้าไปใหม่

“ฮะ ฮือ”

แบคก็ตั้งใจจะลองขยับช้า ๆ แต่พอได้เข้าไปในตัวจูวอนแล้ว เขาก็ทน ไม่ไหวอีกต่อไป

แบคก็หยุดไม่ได้ราวกับถูกบางอย่างเข้าครอบงำ เขาถอนแท่งร้อนออกมา จนสุดปลายก่อนจะดันเข้าไปใหม่อีกครั้ง ขนลุกชูขึ้นมาตามแผ่นหลังทันที ที่ผนังแคบด้านในหดรัดแก่นกายราวกับจะบีบให้ขาดเป็นสองท่อน แบคก็ ลั่นสะท้าน ปลดปล่อยเสียงครางแหบ ๆ ออกมาพร้อมกับสอดแท่งร้อนเข้าไป ลึกขึ้นกว่าเดิม

เขาทำเช่นนั้นซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง แม้ว่าช่องทางจะยังไม่ค่อยขยายมากขึ้น เท่าไรก็ตาม จูวอนแอนเอวขึ้นพร้อมกับหอบหายใจ จากนั้นปลุกเร้าตนเองด้วยการขยับมือรูดแกนขึ้นลง ส่วนแบคก็ก็โยกเอวเร็วขึ้น เมื่อเขาสอดแท่งกลาง และกระแทกเข้าไปตรงจุดหนึ่งซ้ำ ๆ เอวของจูวอนก็กระดอนขึ้นทันที

เขาจับแขนของแบคก็ทั้งที่ขาข้างหนึ่งยังคงพาดอยู่แล้วออกแรงดัน

แม้พยายามจะถอยหนี แต่แบคก็กลับไม่สนใจและกระแทกแก่นกายเข้ามา ลึกขึ้นเรื่อย ๆ

“ฮา อ่า อื้อ”

เมื่อเห็นจูวอนกัดฟันเพื่อกลั้นเสียงครางอย่างยากเย็น แบคก็จึงโยกเอว รัวแรง

หัวของจูวอนผิงะหงายไปด้านหลัง ขณะที่หน้าท้องของเขาขยับขึ้นลง อย่างรวดเร็ว แบคก็หายใจหอบแรงพร้อมกับสอดใส่แท่งร้อนเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุด

ความเสียวซ่าที่เกิดขึ้นทำให้สติของเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ดูเหมือนว่า จูวอนเองก็เช่นกัน

ความเร้าร้อนระอุขึ้นยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ จนไม่สามารถหยุดได้ แบคก็จับ ขาทั้งสองข้างของจูวอนอ้ากว้างและยึดเอวของเขาไว้ เมื่อแท่งร้อนถูกสอดใส่ เข้ามาพร้อมกับการยึดกุมแน่นหนา ร่างกายของจูวอนก็กระตุกขึ้นลงทันที แก่นกายซึ่งขยับเข้าออกด้วยความเร็วทำให้จูวอนต้องดิ้นหมอนมากัดแน่น

“...”

แบคก็เห็นเช่นนั้นจึงโยกเอวเข้าออกหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิมราวกับสำแดง พลัง ทำเอาขาของจูวอนที่ถูกยกขึ้นหมดเรี่ยวแรงและหลุดร่วงลงทุกครั้งที่เขา ทำเช่นนั้น

ขาซึ่งถูกแยกกว้างสั่นระริกขณะเดียวกับที่ร่างกายบิดเร้า เขาพยายาม ยันศอกขึ้นมาอย่างยากลำบากเพื่อขยับหนีในจังหวะที่ถูกดันดันเข้ามา แต่สุดท้าย ก็ต้องแผ่ลงด้านหลังเมื่อแก่นกายยังคงกระแทกกระทั้นเข้ามาไม่หยุด

แบคก็รุกตามจูวอนที่ถูกดันขึ้นไปจนถึงหัวเตียง จากนั้นจับขาเขาไว้ ข้างหนึ่งแล้วกดพับชิดกับหัวไหล่ ร่างของจูวอนสั่นสะท้านจากแรงกระแทก ของแก่นกายซึ่งถูกถอนออกครึ่งหนึ่งก่อนจะทะลวงเข้าไปลึก

“...”

เขากัดฟันแน่นและกลั้นเสียงครางไว้อย่างยากเย็น แต่ความเสียวซ่า กลับถาโถมเข้ามาจนต้องจิกนิ้วเท้า

เหงื่ออาภัพซึ่งอาบรดตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าไหลซึมเข้าไปในดวงตา เมื่อ

หัวสมองเริ่มว่างเปล่า เขาก็ไม่สามารถกลั้นเสียงครางไว้ได้อีกต่อไป ในตอนนั้นเองมือของแบคก็แตะลงบนแก้มจูวอน ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกุมใบหน้าที่ซึ่งมีเส้นผมเปียกติดอยู่ จากนั้นค่อยๆ เพิ่มแรงกดที่มือมากขึ้น

ต่างจากที่ผ่านๆ มา ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มความสัมพันธ์ จังหวะเร็วของแบคก็ไม่เคยแผ่วลงแม้แต่น้อย แต่คราวนี้เขากลับลูบใบหน้าที่ส่วนล่างยังสอดประสานกันอยู่ จูวอนรู้สึกได้ว่าเขามีบางสิ่งที่ยากจะพูดจึงลืมหัดที่ปิดอยู่ขึ้นอย่างยากลำบาก

เขาอยู่ในสภาพเหนื่อยล้ามากจริงๆ

ภาพที่จูวอนมองแบคก็ดูเลือนราง ก่อนจะรู้สึกถึงความกระหายน้ำที่แผ่ซ่านไปทั่วลำคอ จึงกลืนน้ำลายที่เอ่ออยู่ในปากลงไป

“ความสัมพันธ์นี้จะยืนยาวต่อไปจนถึงเมื่อใด”

“...”

“เจ้าคิดว่าจะปิดบังไว้ได้ตลอดไปอย่างนั้นหรือ”

แบคก็คือชายหนุ่มที่จะได้เป็นหัวหน้าเผ่าหมาป่า ส่วนจูวอนคือองค์ชายแห่งแคว้นเหนือ

ที่ป้อมปราการทางใต้ซึ่งตัดขาดจากส่วนอื่นนั้นพวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ อย่างน้อยตอนอยู่ที่นั่น ไม่ว่าจะทำอะไรก็คงไม่มีใครรู้หากทั้งสองต่างปิดปากเงียบ ทว่าที่แห่งนี้คือแคว้นเหนือ จะเกิดอะไรขึ้นหากคนอื่นในวังรู้เรื่องที่พวกเขาแอบได้กันเช่นนี้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะต้องเกิดขึ้น จูวอนจึงพยายามกลั้นเสียงไว้สุดชีวิต

หรือจะทำให้จูวอนร้องเสียงหลงไปเลยดี

ขอเพียงแค่ทำให้เจ้าในที่ขาดตอนอยู่ที่ป้อมปราการทางใต้ยังมักจะกลั้นเสียงครางเอาไว้จนถึงวินาทีสุดท้ายร้องครวญครางออกมาอย่างเสียดสีให้ได้...

ในขณะนั้นเอง ริมฝีปากของจูวอนก็เผยออก เขาแลบลิ้นสีแดงออกมาเลียนิ้วโป้งซึ่งแตะอยู่บนริมฝีปาก

“...”

แม้จะเลียเพียงครั้งเดียว แต่มันกลับทำให้แบคก็ไม่สามารถคิดสิ่งใดต่อไปได้เลย

หมาป่าคำบัลลังก์ เล่ม 2

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac

ชื่อ

SPLIT UP

Copyright © Nersion, 2019

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by BookCube Networks Co., Ltd., Seoul Korea

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2023
by arrangement with BookCube Networks Co., Ltd. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5571-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์
ที่ปรึกษาด้านงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • บรรณาธิการฝ่ายการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล • บรรณาธิการต้นฉบับ เสาวลักษณ์ โชติจิราภิรมย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุภารัตน์ พรหมหงษ์, จรินทร์ย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระหอ

สายเลือดไม่อาจเปลี่ยนผืน...

กว่ายี่สิบปีแห่งการเติบโตนอกวัยขอมไม่เปลี่ยนแปรเนื้อแท้ของวงศ์ชาย

จากเด็กน้อยสู่ชายหนุ่มรูปงาม

จูวอนผ่านช่วงเวลากว่าครึ่งชีวิตในถิ่นทุรกันดารอันเขียวขจี

เขาต่อสู้เพื่อขยายอาณาบริเวณของแคว้นเหนือ

กระทั่งได้รับรางวัลจากฝ่าหมาป่า

นำโดยหัวหน้าเผ่าผู้กระตือรือร้น

กว่าจูวอนได้รู้ลึกลับที่ซ่อนซ่อนอยู่ ความร่วมมือจึงกลายเป็นร่วมกายและใจ

จุดความสัมพันธ์ร่ำร้อนขึ้นในดินแดนอันหนาวเย็น

เมื่ออำนาจจากตำแหน่งรัชทายาทดำเนินมาสู่จุดพลิกผัน

จึงถึงเวลาที่จูวอนต้องหันไปจัดการความวุ่นวายทั้งภายในเมืองหลวงและภายในใจตนเอง...

21+

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5456-0

345 บาท